MISSZIÓI MAGAZIN

2001
4. szám

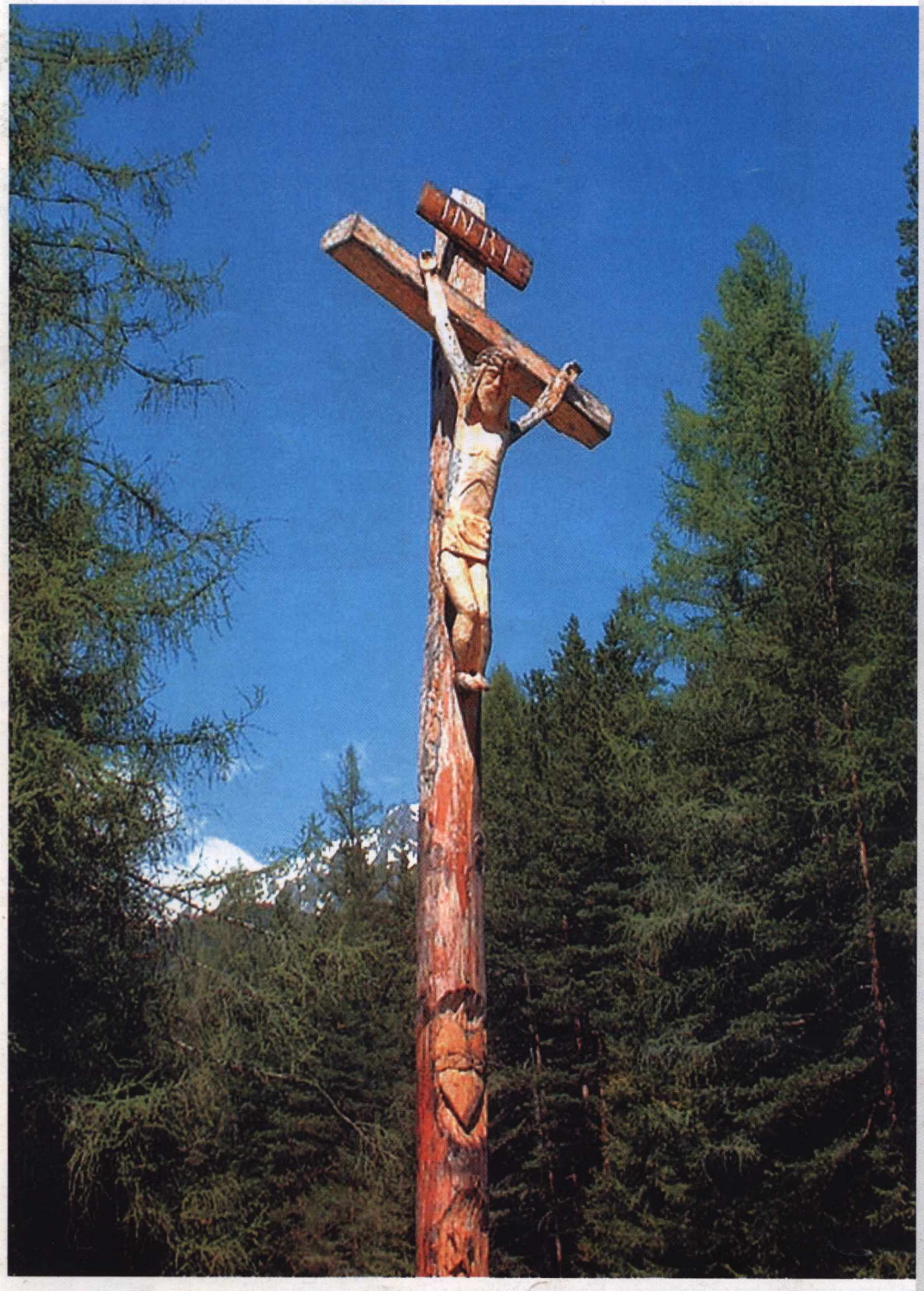

„Mentés másként”

A munkaadó sürget

Interjú Pekka Simojokival

Ne csak fizesse, hallgassa is...

Nem vegetálni, hanem élni

Egy modellértékű missziói nap

Tízszeres szabadság

„TEKINTETEM A HEGYEKRE EMELEM...” (ZSOLTÁR 121,1)

„Mentés másként”

Aki számítógépet használ, az bizonyára jól ismeri a címbeli kifejezést. Legalábbis, jól teszi, ha számítógépes tanulmányai legelején megismerkedik vele, mert ha nem teszi, később a maga kárán fogja megtanulni, hogy milyen fontos funkciót jelent e két szó: *mentés másként*. Azok kedvéért, akik nem ismernék: ezzel az utasítással lehet „elmenteni”, azaz rögzíteni a gépbe bevitt adatokat, szövegeket, táblázatokat, egy más módon is, például floppy lemezre, stb, egyszóval, ez a biztosíték arra, hogy alkotásunk ne semmisüljön meg egy „vírus”, egy áramszünet, vagy egyszerű emberi figyelmetlenség következtében. Tehát, *ne vesszen el az, ami fontos, amin munkálkodtunk, ami a miénk*.

Miről jutott eszembe ez a sokszor alkalmazott művelet? Arról a történetről, amelynek egyszerűségében megragadó vonalrajzát itt láthatjuk. *Az Apostolok Cselekedetei* jegyzi fel (3,1-10). Péter és János, a két „oszlopapostol”, népe között, Jeruzsálemben végezte missziói munkáját. Egy alkalommal a délutáni imádkozásra tartottak. A jeruzsálemi templom lépcsőjénél jártak éppen, amikor egy születésétől fogva béna koldus nyújtotta feléjük a kezét. Alamizsnát kért, *„remélve, hogy kap tőlük valamit.”*

Az apostolok nem mennek el érzéketlenül az emberi nyomorúság mellett: orvosolják baját. De nem úgy, és nem azt adják neki, amit várna: nem pár fillért ejtenek a tenyerébe. Első mondatuk jókora csalódás lehetett persze a koldusnak: *„ezüstöm, aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked...”*

Íme, valami egészen más történik. *Mentés – másként*. A pillanatnyi segítség adása helyett egész életre szóló megoldást tudnak adni a bénának: Krisztus ereje által, a Názáreti Jézus nevében talpra állítják: *„Kelj fel, és járj!”*

Ismerős a történet? S felismerjük a Péter és János odaforduló, megszánó, gyógyító, megújító cselekedetének „modelljét”? Jézus gyógyított e szavakkal, a szinoptikus evangéliumokban olvassuk a történetet (Máté 9,1-8 és párhuzamos helyei). De ne álljunk meg *egy* csodatételnél, hiszen ennél többről van szó. Nagyító alá vehetnénk Jézus valamennyi gyógyítását, vagy négyszemközti, „lelkipásztori beszélgetéseit”, de tömeg előtt elmondott prédikációit is – s arra a következtetésre jutunk, hogy Jézus gazdagabban ajándékoz, mint azt csak a külsődleges jelek mutatják. Gondoljunk a samáriai asszonyra, *Zákeusra*, a házasságtörő asszonyra, a jobb latorra, vagy magára *Péterre*, a kősziklára! Nem a konkrét, a látványos változás a megdöbbentő, hanem ami belül megy végbe. Ami bennünk, Zákeusokban, Péterekben, templomlépcsőn alamizsnát kolduló tehetetlen bénákban is végbemehet: *mentés – másként*.

Igaz, Jézus nem egy udvarias, protokolláris társalgás keretében ad tanácsot az életünk *általunk megfogalmazott* – s lehet, hogy egyáltalán nem döntő – problémájára. Azzal a valakivel szembesít, akik *valójában* vagyunk (kellemetlen élmény?), s azzá tesz, akik lehetünk, akik csak Őáltala lehetünk. Mentés, másként, mert *Jézus nem engedi, hogy az, aki az Övé, aki oly fontos neki, hogy az életét adta érte – az elvesszen*. Isten alkotása, akit képére és hasonlatosságára formált – nem engedi, hogy megsemmisüljön, hiszen életre, munkára, bővölködésre szánta. S Ő, Jézus tudja igazán, hogy mire van szükségünk, ami több „ezüstnél, aranynál”, hogy mi az, ami kinyújtott, üres „tenyerünket” maradéktalanul betölti.

Péter és János Mesterüket követve, az Ő nevében jártak. „Amijük volt, azt adták” a béna koldusnak – ez a missziói lelkület szerintem egyik legtömörebb és legtartalmasabb megfogalmazása! *Megmentve* élhetünk csak *másként*. Jézus nélkül maradunk bénák, koldusok, még akkor is, ha a templom lépcsőjén ülünk...

Tartalmas, új erővel feltöltő pihenést kívánok az MM valamennyi Olvasójának:

Kőháti Dorottya

Nyári számunkban olyan embereket mutatunk be, akik *Jézus nevében* indultak neki különböző, racionális felfogással könnyűnek és simának nem nevezhető életútjukra, fogtak bele nehéz vállalkozásokba. Közös bennük, hogy vallják: *megmentett emberek*, s ezt az örömöt szeretnék továbbadni.

TÖBBEK KÉRÉSÉRE ...

ezentúl az MM minden számában közöljük a lap nyomdai előállítási költségét. Ez tehát nem vételár, az újságnak változatlanul nincsen hivatalos ára. Csupán tájékoztatni szeretnénk mindazokat, akik adományaikkal segíteni tudják és akarják lapunk munkáját, a misszió szolgálatát. Köszönjük!

Jelenleg egy példány 193 Ft

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 4. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel./fax: 400-3057 – e-mail: *evmis@mail.matav.hu* * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: *Gáncs Péter*,
szerkesztő: *Kőháti Dorottya*, * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján:
http://church.lutheran.hu.mm dr. Léránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt *
tipográfia és nyomtatás készült a *Plantin Kiadó és Nyomda Kft*-ben. Felelős vezető: *Gollob Józsefné* *

Címlapkép – Erdei kereszt a Tátrában (Gáncs Péter)

„Véneitek álmokat álmodnak...”

III. rész.

A PESTI SKÓT MISSZIONÁRIUSOK BUDAVÁRI PÁRTFOGÓJA:

Mária Dorottya nádorné

Előző számainkban arról tudósítottunk, hogy a kereszténység hogyan jutott el Ázsiából Európába, majd hazánkba. Most arról olvashatunk, hogy ki álmodta meg először hazánkban az evangélikus külmissziót.

1839 áprilisában négy skót misszionárius indult útnak, hogy belső küldetésüknek engedelmeskedve felkutassák a Palesztinában és környékén élő zsidóságot, és számukra a váltság evangéliumát hirdessék.

A két idősebb lelkész, *dr. Black* aberdeeni teológiai tanár és *Keith* st.cyrusi lelkész alig néhány hetes szentföldi tartózkodás után kénytelen volt visszafordulni, mert Black leesett a teve hátáról, és nem tudott a nehéz terepen tovább menni. Ugyanakkor mindkettőnek ártott a kedvezőtlen klíma. Hazaindultak, és Konstantinápolyon át Bécs felé tartottak, hogy legalább a dunamenti zsidóságot felkutathassák. Így jutottak el mindketten Pestre. Blacken koleraszerű tünetek jelentkeztek. Az ismeretlen városban több héten át feküdtek betegen.

József nádor evangélikus hitvese, *Mária Dorottya* hírül vette a hittestvérek nehéz helyzetét. Szállodájuk betegszobájában felkereste őket és naponként ott ült mellettük. Mélyrehatóan lelki beszélgetésekre került sor. A nádorné úgy látta, évtizedes imádsága talált meghallgatásra, hiszen egy hazánkban létesíthető misszió terve körvonalazódott közöttük...

Keith lelkész hazatérése után Skóciában imaközösség jött létre a pesti tervek megvalósulásáért és egy magyarországi lelki ébredésért. 1841 augusztusában a skót egyház hivatalos megbízással Pestre küldte egyik legkiválóbb héber tudósát, a kegyes *John Duncan* professzort, és a fiatal, tehetséges *Robert Smith* lelkészt.

A nádorné, a *Habsburg* család egyetlen evangélikus tagja, ezalatt rábeszélte a férjét, hogy a hatóságok engedélyt adjanak a misszió munkájának megkezdésére. A nagy műveltségű és közismert *Saphir* család megtérése zsilipként nyitotta meg az evangélium útját sok pesti zsidó, és sok elvilágiasodott keresztény felé. Az egyetemen is fellobbant az ébredés tüze. A hívő keresztény életre térő fiatalok soraiból neves lelkészek és misszionáriusok kerültek ki. Magyar nemzetünk adhatott tehát a világkeresztségnek olyan kiváló misszionáriusokat, mint *Saphir Adolf, Edersheim Alfréd és Tomory Sándor.*

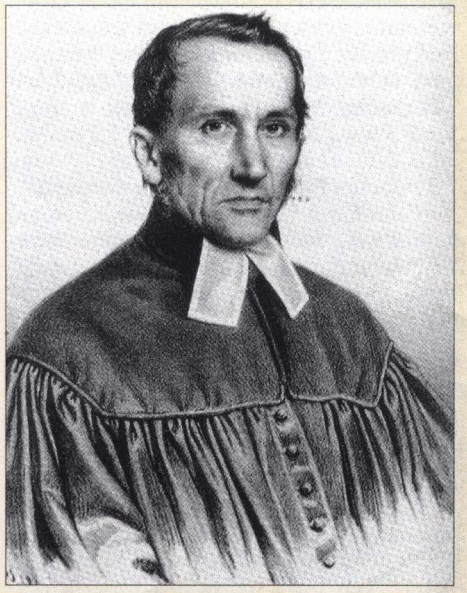

Bauhofer György

Így vált lehetővé, hogy a 19. század közepén Pest-Buda a Duna-vidék missziói központjává lett. Ezt a skót egyház sem merte remélni ebben az erősen katolikus országban. Az egyház Urának eszköze lett József nádor Krisztus követségében járó felesége, Mária Dorottya. Az evangélium szabadon terjedhetett. Sok külföldi misszionárius ejtette útba hazánkat: esetenként nyolc-tizen is vendégei voltak a budavári lelkésznek, *Bauhofer Györgynek*, akinek nagy terjedelmű kéziratos naplója sok, még feltáratlan érdekességet rejteget erről a mozgalmas „pünkösdi időszakról”.

Fabiny Tibor

„A munkaadó sürget”

Mozaikszemek *Gisle Johnson* budapesti missziói lelkész arcképéhez

Valószínűleg kevesen tudják, hogy 17 évvel ezelőtt Pósfay György mentette meg a Norvég Egyházi Misszió és az Útitárs magyarnyelvű rádiószolgálatát az összeomlástól. E sorok írója akkor már évek óta a 6000 lelkes rådei norvég gyülekezet egyetlen lelkésze volt és egyre inkább kezdte belátni, hogy nem képes a gyülekezeti szolgálat mellett önkéntes munkával a hetenkénti magyar rádióadásokat is szerkeszteni és készíteni. Utódot pedig nem lehetett találni. Mivel akkor Gorbacsov még nem lépett fel a nemzetközi arénán, arra sem volt remény, hogy Magyarországról lehessen segítséget kapni. Ekkor lett Pósfay György a rádióadások mentőangyala, aki továbbvezette ezt a szolgálatot. Mikor aztán bekövetkezett a rendszerváltozás, átmentette a programok készítését Magyarországra, ahol most is folyik az evangélikus egyházi rádiómunka, Gáncs Péter lelkésztestvérünk odaadó és szakszerű vezetése alatt. Ha a döntő órában Pósfay György nem mond igent a felkérésre, a Norvég Egyházi Misszió minden bizonnyal leállította volna a magyarnyelvű adásokat, s azok végleg meg is szűntek volna.

80. születésnapjára hadd álljon itt Pósfay Györgynek szóló üdvözletül az alábbi életrajzi vázlat a Norvég Egyházi Misszió (eredetileg Norvég Izraelmisszió) egy korábbi munkatársáról, Gisle Johnsonról (sz. 1876), aki 1922-től 1946-ban bekövetkezett haláláig Budapesten működött mint norvég lelkész és zsidó-misszionárius.

Misszionárius

Johnson nőtlen volt, mikor 1922 februárjában Budapestre érkezett. De még ugyanazon év decemberében megnősült. Erről így számolt be az *Evangélikusok Lapja:* „December 1-én oltárhoz vezette Tótkomlóson Jankó Dánielnének, volt tordasi lelkész özvegyének leányát, Mártát, aki Deák-téri polgáriiskolánknak volt rajztanárnője. Benne nemcsak gondos Mártára, de hűséges Máriára is talált, aki missziói munkájában 'néki segítőtársa, hozzá illő'”. Így a Gyarmat utcai házba már egy házaspár költözött be, s rá egy évre megszületett egyetlen leányuk, aki a norvég Gudrun nevet kapta. Amint Johnson tennivalói sokasodtak, tényleg segítséget és támaszt jelentett neki egy „gondos Márta”.

Sokoldalú tevékenysége között is mindig misszionárius maradt Johnson, de egy különleges színt képviselt a mennyei festőművész palettáján. Nem tartotta feladatának, hogy „eredményeket” tudjon felmutatni. Mikor már nyolc éve működött Galacban, megkérdezték tőle, hány zsidót keresztelt már meg. „Ez alatt a nyolc év alatt tizenhármat. Ez nem sok, bár jóval több, mint amennyit más misszionáriusok kereszteltek meg. De ugyanez alatt a nyolc év alatt *háromszor annyit utasítottam el.*” Ezzel arra utalt, hogy nem akart olyanokat résztvenni keresztségben, akik az áttéréssel csak „belépőjegyet” akartak váltani a „nyugati” kultúrába. „Nincs könnyebb dolog, mint 'zsidókat keresztelni'. Nincs olyan missziói állomás, amelyet el ne lepnének ezek a renegátok, akik vallásos álarc alá rejtik tulajdonképpeni terveiket és szándékaikat”, felelte. Elvárta, hogy akik meg akarnak keresztelkedni, azok előbb alapos oktatásban részesüljenek, amelynek során hitelesíthetik, hogy *meggyőződésből* jelentkeznek keresztségre. „Konkrét eredmények” helyett inkább a zsidóság egészére kívánt hatni. Előadásaival el is érte, hogy nemcsak „a norvég lelkész”, de mondanivalója is beszédtéma lett a budapesti zsidóság széles köreiben. Megfordult mindenütt, ahol zsidókkal találkozhatott, egyesületekben, bálokon, klubokban, fogadásokon, – mindenütt ahova csak meghívókat kapott, s azokban nem volt hiány. 1925-től kezdve ő volt az egyetlen, aki – budapesti svájciak kezdeményezésére – havonkénti francia nyelvű istentiszteleteket tartott Budapesten, éspedig a Gyarmat utcai kápolnában. Ezeket is közzétette a *Pester Lloyd*, s ezekre is jöttek zsidók, már csak a nyelv kedvéért is. Az egyetemen lektori megbízást kapott, norvég nyelvet és irodalmat tanított heti két órában. Még olyan körökben is tartott rendszeresen előadásokat, mint „Magyar Metafizikai Tudományos Társaság” vagy „Budapester Parapsychologen Forscherkreis”.

A rádiómisszió három „Nagy Öregje”: Pósfay György, Kelemen Erzsébet, Terray László

E mellett a hatalmas erőbevetést igénylő tevékenység mellett tovább folytatta hetenkénti bibliaóráit. Otthonában tartotta együtt-léteit a Krisztushívő zsidó csoport. Ez az *Agudath Ma'aminim* (lásd fentebb) tudatosan vállalta szerepét mint bizonyságtevő a zsidóság egészében. Egyik tagja tartalmas füzetet is adott ki erről. Egyre nőtt azoknak a száma is, akik személyes beszélgetésre keresték fel Johnsont a Gyarmat utcában.

Mint Romániában, úgy Magyarországon sem korlátozta Johnson tevékenységét állomás-helyére. Érkezése után két hónappal már Székesfehérváron szolgált, *Gáncs Aladár* gyülekezetében. Utána sorban következtek a meghívások, *Sajókazára, Nyíregyházára* („másfél ezer ember volt jelen” – írta naplójába), *Békéscsabára, Miskolcra* és sok más helyre. Naplójából kiderül, hogy a Baráti Mozgalom tagjaival volt különösen is jó kapcsolata. A harmincas években már az országos missziói konferenciákon találjuk őt mint előadót. A szarvasi (1932) és kardoskúti (1933) konferenciákon az előadói gárdában Johnson is ott van missziói előadásokkal, együtt *Ordass Lajossal, Zászkaliczky Pállal, Túróczy Zoltánnal, Szabó Józseffel, Podmaniczky Pállal, Gáncs Aladárral, Molnár Gyulával, Danhauser Lászlóval.* Előadásai megjelennek az egyházi sajtóban, s így is szolgálja a misszió ügyét az evangélikus egyházban.

Az 1930-as években egyre nehezebbé vált a zsidóság helyzete Magyarországon. Erősödött az antiszemitizmus, jöttek a zsidótörvények. Johnson helyzete és szolgálata is megváltozott. Előadásait is abba kellett hagynia. Viszont egyre többen kerestek nála segítséget és vigasztalást. Mikor aztán megindultak a szerelvények a zsidó „munkaszolgálatosokkal” (és Auschwitzban és hasonló haláltáborokban kötöttek ki), akkor már csak arra lehetett gondolni, hogy menteni kellett ami menthető. Állandó kapcsolatban volt a svéd követséggel és azok mentőakcióival, egyes esetekben hozzá fordulók életét is meg tudta menteni, máskor – mint egy levelében írta – „már csak sírni tudtam velük együtt.” De mint húsz évvel korábban Galacban, most is ott maradt állomáshelyén.

Mint Budapest, Johnson életműve is romokban hevert a háború végén. Zsidó hívei és barátai vagy nem tértek vissza a haláltáborokból, vagy szétszéledtek szerte a világon. Felesége és lánya betegen, kórházban élték át az ostromot, ő maga nagybetegen egyedül feküdt otthon, lábujjai lefagytak. Norvégiába való hazautazásra már nem is gondolhatott, 1946 januárjában temette a Kerepesi temetőben barátja és tisztelője, Ordass Lajos akkori kelenföldi lelkész.

A misszionárius-sors abban is megmutatkozott, hogy ő, a *norvég* lelkész, *magyar* földben tért örök nyugalomra, míg *magyar* felesége a háború után kijutott Norvégiába és hamvai egy *norvég* temetőben várják a feltámadást.

Gisle Johnson szívvel-lélekkel misszionárius volt. Élete és szolgálata felett álljon egy idézet, amely visszatükröz valamit fiatal „önkéntes missziói” lelkesedéséből, valamit *John Mott* optimizmusából és valamit az ő maga hivatás iránti alázatos hűségéből, – egy idézet, amellyel ő maga fejezte be *Misszió* című „nyilvános előadását” 1926-ban:

„A nap rövid, a munka nehéz,
és a munkások hanyagok.
De a jutalom nagy és a munkaadó sürget.”

Terray László

(részlet a KOINONIA 54. számából)

Küldetésben a föld végső határáig...

Köszöntjük a 80 esztendős dr. Pósfay Györgyöt

Pósfay György, mint egykori venezuelai lelkész, az LVSZ nyugdíjas latinamerikai titkára – amerikai állampolgárként Svájcban él. Mit jelentenek számára 80 évesen a magyar gyökerek? Hogyan tudná meghatározni az identitását?

A válaszadásban nagymértékben segít Pál apostol, aki világosan beszél saját gyökereiről, amelyektől nem akar elszakadni, de arról is, hogy nem érzi magát kényelmetlen helyzetben azáltal sem, hogy sem ősei szülőföldjén, sem saját szülőföldjén nem végezheti az Isten rábízott munkáját. Idegenben is, szinte mindig a szórványba került honfitársait próbálta meggyőzni afelől, hogy Jézus a megígért Messiás. S ha ez nem mindig sikerült, nem kedvetlenítette el a hívők kis száma, hanem ott folytatta a munkát, ahol az ige számára nyitott ajtóval találkozott. Persze tisztában vagyok azzal, hogy az én helyzetem és munkakörülményeim az elmúlt 58 év során sokban eltértek Pálétól, mégis nagy segítséget jelentett számomra az ő hozzáállása az Istentől nyert elhívásához a szokatlan körülmények ellenére.

Mikor és hol volt a legboldogabb sokszínűen gazdag pályafutása során?

Az elmúlt évtizedek során igen sokszor megtapasztaltam Isten csodálatos kegyelmét, ezért most csak két példát említek meg, amikor különös öröm töltötte el a lelkemet. Az egyik mindig akkor következett be, amikor megtudtam, hogy mit jelentett másoknak az igehirdetésem és az illető ezt akár csak nekem, akár mások előtt nyíltan megvallotta. A másik egy egészen személyes bizonyságtétel szeretne lenni. Mint külföldre kikerült magányos ember, úgy 35 éves koromban kezdtem beletörődni abba, hogy én már nem kapok olyan magyar és evangélikus leányt, aki hajlandó velem megosztani nemcsak az életét, hanem hivatásom teljesítésében is mindig mellém fog állni. Igaz, az ezért való imádkozást nem hagytam abba, de a magam bölcsességére és lehetőségére nézve kezdtem feladni a küzdelmet. Ekkor Isten vette kezébe az ügyet, és akit kerestem, megkaptam Tőle, meg nem érdemelt ajándékként – egy immár több mint 42 éve, engem mindenhová elkísérő, evangélikus és magyar feleséget. Hálát adhatok Istennek a nekem sokat segítő házastársért, két leányunkért, két vőmért és unokáimért.

Mi volt az eddigi nyolc évtized legnehezebb próbatétele?

Az engem ért nagy megpróbáltatások közül is két eseményt emelek ki. Az első, amikor megkaptam 1944 szeptemberében a hírt, hogy László nevű öcsém halálos haslövést kapott az erdélyi harcokban. A másik, hogy négy évvel később, már külföldön, megkaptam a hírt, hogy Magyarországra való visszatérésem helyett folytassam tanulmányaimat külföldön. Tudtam, hogy ez azt jelentheti, hogy idős édesapámmal már nem fogok találkozni. Magamnak kell életutam folytatása felől döntenem, mégpedig úgy, hogy hűséges maradjak Isten elhívó kegyelméhez és azokhoz a különleges értékekhez, amelyekkel már nevelésem révén rendelkeztem, vagy amelyeket később megszereztem.

Mit jelent egészen személyesen a misszió, s azon belül is a rádiómisszió?

A misszió ügye már teológus korom óta igen érdekelt, bár akkor személyes tapasztalatok alapján nem igen találkoztam bizonyságtévőkkel Sopronban. Csak olvashattunk ilyen személyek munkájáról. Így inkább a szórványmisszió állt érdeklődésem középpontjában. A rádiómissziós munkát 1986-tól 1992-ig irányítottam. Akkor a körülmények olyanok voltak, hogy legalábbis nekünk magyaroknak lehetetlen volt külmissziói munkát folytatnunk és ehelyett a misszió területén más módon kellett gyakorolni magunkat. Csak kivételesen szolgálhattunk a szülőhazában is. De a rádiószolgálat lehetővé tette és teszi ma is, hogy tolmácsoljuk Isten üzenetét mindenki felé, aki magyarul ért.

Mit lát a legfontosabb feladatnak a magyarországi missziói munka újraéledésében?

Legfontosabb feladatnak azt tartom, hogy ne engedjük a munkát sajátos feladatától egyik vagy másik oldalra eltéríteni. Az egyik oldal azt hangoztatja, hogy elsősorban a saját hazánkat, azaz a magyar nép Istentől elszakadt részét kell evangélizálni, belső missziót kell végezni, majd csak-, ha ezzel a munkával kész leszünk, akkor gondoljunk a külmisszióra. A gondolat szép, sok igazság és jóakarat, sőt aggodalom irányítja, de az apostolok, az első Krisztus-követők nem így gondolkoztak. Mindkét munkának, a kül- és belmissziónak, egyszerre kell folynia, már csak azért is, mert nemcsak a jó mag vetése folyik az emberek között, hanem a konkoly hintése is. Vagyis ne reméljük, hogy az egyikkel hamarosan végezni fogunk, és akkor majd megkezdődhet a misszió másik munkaága.

A másik oldalról jövő veszély, hogy minden erőfeszítésünket arra összpontosítsuk, hogy a szegénységet, betegségeket, az emberhez nem méltó életet megszüntessük a világban. Ebben is sok igazság van, és ezen a téren is sok feladat vár a keresztyénekre. De ne felejtkezzünk meg arról, hogy az egyház az egyetlen szervezet a világon, amely Jézus Krisztus evangéliumát kell, hogy hirdesse az emberek között!

S végül van-e olyan bibliai ige, amely különösen is meghatározta az életét?

Nem merem állítani, hogy csak egy bibliai ige határozta volna meg az életemet, hanem több. De megemlíthetem a konfirmációm alkalmával (15. születésnapom dátumához közel) kapott bibliai igét, amelyre azóta is gyakran visszaemlékezem. Ez a 86. zsoltár 11. verse:

„Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak és teljes szívvel féljem nevedet."

G. P.

A misszió hétköznapi

Pekka Simojoki, a finn gospel-zene egyik vezéregyénisége az elmúlt ősszel ünnepelte pályájának két évtizedes fennállását. Az alkalomból egy új dupla szóló-lemez valamint egy ünnepi kottáskönyv látott napvilágot. Munkásságáért 1998-ban a Joensuu-i Gospelfesztiválon a legrangosabb hazai elismerést, az aranygospel díjat kapta. Énekei megtalálhatók a Finn Evangélikus Egyház énekeskönyvében is. Húsz éves működése során 40 lemez fűződik nevéhez. Énekei kilenc nyelven jelentek meg. A sokoldalú zenész és énekszerző több alkalommal járt hazánkban. Az elmúlt három év során számos látogatást tett, koncerteket adott, tavaly pedig közreműködött énekeinek magyar nyelvű megjelentetésében. A lemezt az Izsóp énekkarral közösen rögzítette. Pályájáról, terveiről, valamint misszióval kapcsolatos gondolatairól Jansik Csaba beszélgetett vele.

A Missziói Magazin hasábjain számos színes riportot olvashatunk a külmissziói munkáról. Pekka, te misszionárius szülők gyermekeként töltötted fiatal éveidet Afrikában. Hogyan éli meg egy misszionárius család gyermeke a külszolgálatot és milyen hatást tett rád személyesen az ott töltött idő?

El kell ismernem, hogy a *Namíbiában* töltött nyolc év meghatározó jelentőséggel bírt az életemben. Megismertem az afrikai zenét, megtanultam afrikai módon énekelni, gondolkodni és élni. A mai napig nem szabadultam ettől… Az afrikai élmények hiányában aligha fogtam volna hozzá az énekszerzéshez. Egyúttal megtanultam a dolgokat szélesebb összefüggésükben és nemzetközi perspektívában látni. Megértettem, milyen kicsi is a világ és mennyire szükségünk van nekünk, embereknek egymásra. Azt is felismertem, hogy valamennyien milyen sokat tudunk adni a másiknak és egyben milyen sokat tanulhatunk a másiktól. Láttam, hogy Isten fel tud és fel akar használni minket keresztényeket, ha hagyjuk, hogy vezessen bennünket.

Melyik eseménytől számítod gospel-zenei pályafutásod kezdetét?

Bizonyára nem tudnék egy adott napot pályám indulópontjaként meghatározni. Úgy gondolom, hogy a komolyabb zeneírás 1980-81 telén vette kezdetét. Ekkor alapítottuk az Alabasteri nevű együttest még 1980-ban és ekkor írtuk *Anna-Mari Kaskinennel* az Afrikai Gospelmisét, mely 1981 júniusában jelent meg. Az Afrikai Mise adta azt az igazi nagy lökést, mely aztán mindent a „feje tetejére állított".

Az Afrikai Mise nemzetközi sikereket is hozott. Éppen ezzel szerepeltetek az 1980-as évek elején Budapesten is. Miként is történt ez?

Az *Afrikai Mise* volt zenei pályafutásomban az a nagy fordulópont, melytől kezdve a zenélés életem fontos részévé vált. A mise Finnországban lelkes fogadtatást kapott, híre gyorsan terjedt. Amikor a *Lutheránus Világszövetség* Budapesten rendezett nagygyűlésére egyeztetett kórus lemondta részvételét, a rendezők bennünket kerestek fel, el tudnánk-e vinni az Afrikai Misét. Gyorsan megszerveztük a dolgot és felejthetetlen utat tettünk Magyarországra. Kétszer adtuk elő Budapesten a misét, mely nagyszerű fogadtatásban részesült. Az ottani szereplés következményeként juthattunk el például 1986-ban az NDK-ba. Az évek során a mise énekei sok egyéb országba is eljutottak.

Az 1980-as évek második felében gospel-zenei pályád igen sűrű szakaszába ért. Többek között alapítottál egy rock-zenekart, az Exitet és egy gospel-kórust, a Jakarandát. Te magad hogyan értékeled életed és pályafutásod e tevékeny időszakát?

Az 1980-as évtized a maga teljességében egy nagyon alkotó és energikus periódus volt számomra, tele kihívásokkal. Az évtized eleje talán inkább a tanulás a „bemelegítés" időszaka volt, a különböző vállalakozások szinte „véletlen lehetőségekként" adódtak. Az évtized második fele már tudatosan tervezett és átgondolt volt. Ekkorra talán már kitanultam ezt a munkát, sokkal inkább képes voltam célokat és feladatokat felállítani a magam számára. A zene a korábbi lelkes hobbiból ekkor vált igazán munkámmá.

Az Exit zenekar egyfajta folytonosságot biztosít pályádon, 1990-ben azonban feladtad a sikeres és egyre népszerűbb Jakaranda kórus vezetését. Ez értékelhető egy fordulópontként, illetve mennyiben hozott ez változást az életedben?

A Jakaranda kórus sok éves álmom beteljesedését jelentette, a tőlük való megválás nehéz folyamat volt. Az élethelyzetem akkor mégis olyan volt, hogy nem éreztem lehetségesnek minden projekt egyidejű kezelését. Együtt létezett a *Jakaranda* és az *Exit*, melyekkel a hétvégeken koncerteztünk, főállásban a turkui gyülekezetek központjában dolgoztam, éjszakánként a diplomámat írtam és mindezek közt

még a családfői feladatokat is el kellett látnom. Szerencsére akadt egy *Pekka Nyman* nevű zenész, aki képes volt átvenni és folytatni a kórust, ez megkönnyítette a döntést. Ezután hamarosan abbahagytam a munkámat Turkuban és átmentem a Missziói Központba félállásba. Ezzel egyre inkább szabadúszó lettem és egyre többet kezdtem el egy szál gitárral önálló koncertutakra járni.

Amikor azután Riihimäkibe költöztél, a kórusvezetés mégsem hiányzott túl sokáig az életedből. Meghívást kaptál az EtCetera nevű felnőttekből álló gospelkórus vezetésére. A Riihimäki gyülekezet életében többféle módon veszel részt, többek között a sikeres Little Light esték szervezőjeként és házigazdájaként. Az 1990-es évek elejétől tehát mégis gyökeret eresztettél egy gyülekezetben. Mit jelentettek ezek az évek számodra?

találkozásokból áll

Az *EtCetera* kórus félig-meddig véletlenül jött a képbe, amikor megígértem, hogy segítek egy énekcsoportnak Riihimäkiben. Egyre lelkesebb lettem azonban, amikor felismertem, hogy az

énekkarban korombeli tagok vannak, olyan felnőttek, akik tudásukat Isten eszközeként szeretnék hasznosítani. Számomra ez egyúttal egy saját gyülekezetre találást is jelentett; hiszen a mindig úton lévőknek általában nincs lehetőségük és idejük saját lelki közösségük meglelésére. Az EtCetera kórus és a Little Light esték segítségével olyan modern eszközöket és nyelvet kerestem, mellyel gyülekezeti keretek között lehet megszólítani a mai kor emberét. Úgy gondolom, hogy ezt sikerült megtalálnom. Egy gyülekezet sem engedheti meg ugyanis magának azt, hogy múzeummá váljon!

Te elsősorban szabadúszó zenésznek tartod magad. Ez a fogalom talán sokak számára furcsán hangzik. Mivel telnek átlagos napjaid?

Részmunkaidősként a Missziói Központban dolgozom, de sok időm marad az önálló munkavégzésre a zene keretei között. Sokat járok különböző gyülekezetekbe, dolgozom keresztény szervezetekkel együttműködve, énekeket szerzek otthon, iskolákat látogatok, koncertezek, programoknak és esteknek vagyok házigazdája, közös énekléseket vezetek rendezvényeken, új miséket írok és szervezek, szemináriumokon tanítok stb. Egy kicsit mindenkinek a szolgálatában állok. A szabadúszó munkabeosztása sok lehetőséget ad, de ha az ember nem figyel oda, könnyen túlfeszítheti a húrt…

Az imént említetted családfői szerepedet. Hogyan viszonyul családod egy ilyen elfoglalt szabadúszó munkabeosztásához?

Hát igen, érzékeny pontra tapintottál… Munkám és a család összehangolása soha nem volt könnyű feladat. Bizony könnyek is hullottak már a családban emiatt. *„Apu miért nincs soha itthon?”* – ez ismerős kérdés. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy *„Ebben a világban sok jó énekes, dalszerző, lelkész és ifjúsági munkás van, viszont a gyermekeidnek csak egy apjuk!”* Kénytelen voltam valami kompromisszumot keresni. Úgy érzem, az elmúlt évek során sikerült találnunk egy olyan egyensúlyi helyzetet, melyben munka és család egyaránt megfelelő figyelmet kap. Ez ügyben lelkesítő dolog számomra, hogy az utóbbi években is sokszor léptem fel feleségemmel, *Arjával* közösen. Nagyobbik lányommal, *Hennával* szintén több ízben tartottunk gyermekeknek szóló koncertet. A zene így részben közös elfoglaltságot is adott.

Múlt ősszel jelent meg új dupla lemezed, melynek címe Szálláshely félúton. A lemez rendkívül jól sikerült, első hallásra is megkapó és sokszínű a dallamvilága, a szövegekben pedig egy sokat tapasztalt ember mély gondolatai tükröződnek. Mit szimbolizál a cím?

A lemez egyfajta „félidős-számvetés”. Már 20 éve vagyok a pályán az énekeimmel és szerettem volna egy pillanatra megállni, hogy elgondolkozzam merre is tartok, hogy hátrapillantsak, és hogy a jövőről álmodjam. A „szálláshely” egyben pihenőhely is, melyet az ember néha nagyon kíván.

Nekünk magyaroknak kellemes meglepetés, hogy a lemez belső és külső borítói teli vannak budapesti képekkel. Hasonló képeket találunk a 181 éneket tartalmazó jubileumi kottáskönyvedben is. Hogyan készülhettek a lemezborító és a könyv felvételei éppen fővárosunkban?

Budapest Európa talán legszebb fővárosa, vagyis miért lenne ez furcsa? A képek egyúttal azt is kifejezik, hogy közös ez a világunk, benne az evangélium mindenkinek szól. Számomra személy szerint az elmúlt évek egyébként is számtalan határokon átnyúló utat hoztak. Talán arról is beszélnek e képek, hogy az ember akkor érzi otthon magát, ha maga körül barátokat tud. Barátaim pedig Magyarországon szép számmal vannak…

A missziós munka bennünk sokszor egzotikus és távoli képeket ébreszt. Te bebizonyítottad azt, hogy a missziós munkát gospel-zenészként akár saját hazájában is végezheti az ember. Mik egy gospel-zenész feladatai és lehetőségei 2001-ben Európában, például Finnországban vagy Magyarországon?

A missziós munka a keresztény ember kilélegzése! Ez nem csak egy speciális csoport különleges tennivalója, hanem minden keresztény életének lényeges része kell hogy legyen! Az a gyülekezet, mely nem végez missziói munkát, meghal. Hasonlóképpen meghal az a keresztény is, aki a missziói munkát elmulasztja. A misszió nem merül ki abban, hogy valaki valahová messzire Timbuktuba indul, hanem a missziói munka minden egyes emberrel való találkozásunk a hétköznapokban. Minden nagy ébredés történetében kiemelt szerep jutott a zenének. Hiszem, hogy – különösen ma – nekünk, gospel-zenészeknek óriási feladatunk megtalálni a kereső embereket és felébreszteni az alvó gyülekezeteket. Birtokunkban van a mai kor nyelve, melyet az emberek megértenek. Ebből akár egy új nagy ébredés is születhet. Most van itt hát az idő, tekerjük fel az erősítőket, és hadd szóljon az ének!

Mögötted egy 20 éves sokszínű és gazdag pálya. Mik a jövőbeli terveid?

Mindig a mára, az adott pillanatra koncentrálok, bár nagyon sok a kihívás és temérdek ötletem van, melyeket mind meg szeretnék valósítani. Majd meglátjuk, mit készít számomra égi munkaadóm. Az Exit zenekar egyik éneke hűen írja le ezzel kapcsolatos meggyőződésemet: *„Idáig az ő erejével jöttünk, a holnapról nem tudunk semmit. Isten az ő 'örültjeiről' gondoskodik, vezessen Ő, bárhová is vigyen útja.”*

Van-e személy szerint valami nagy álmod?

Az én álmom az, hogy megmaradjak fiatalosnak, kíváncsinak és lelkesnek, amíg csak élek.

Köszönöm a beszélgetést.

Juhász Ferenc rádióigazgató, Aklan Béláné lelkész és Gáncs Péter a Testvéregyházak fűtőrájában

„Ne csak fizesse, hallgassa is az egyházi adót!"

„A hit hallásból ered" – olvashatjuk a Magyar Katolikus Rádió – Eger ízléses szórólapján a Római levélből (10,17) vett idézetet, úgy is, mint a Magyarországon egyedülálló, első non-stop keresztény rádióadó bibliai alapvetését. Felmerülhet a kérdés: miért is van szükség arra, hogy a keresztényeknek külön rádióadójuk legyen? Mi az a más, az a több, amit ennek az adónak a hallgatása nyújthat, s amivel nem szolgálhat (vagy csak részlegesen) a kevés közszolgálati, és a megszámlálhatatlanul sok kereskedelmi rádióadó? Dr. Seregély István egri érsek, a MKR fővédnöke ezt így fogalmazta meg: „Rádiónk célja azonos az egyház küldetésével: mindenki üdvösségének szolgálata."

A jó hír rádióhullámok általi terjesztésében mi, evangélikusok is részt vehetünk, hiszen a rádió vezetősége ökumenikus nyitottsággal viseltetik a testvéregyházak iránt. Az Evangélikus Rádiómisszió egyelőre háromhetente félórás műsoridőt kap, de folynak a tárgyalások az intenzívebb együttműködés lehetőségeiről. Itt az idő hát, hogy közelebbről is megismerkedjünk a tervek és remények szerint augusztustól országos sugárzásra átálló rádióval!

Az alábbi beszélgetés helyszíne Eger, a Katolikus Rádió patinás épülete, résztvevői pedig Juhász Ferenc atya, a MKR Eger igazgatója, Gáncs Péter, az Evangélikus Rádiómisszió vezetője, és e sorok írója.

MAGYAR KATOLIKUS RÁDIÓ EGER

A rádió fogható Eger körzetében a 91,8 MHz-n, Miskolc körzetében a 95,1 MHz-n.
Honlap: www.mkr.hu
E-mail: info@mkr.hu

Ha jól tudom, ez az első 24 órás keresztény rádióadó Magyarországon – ez tehát egy „történelmi esemény", hogy erről tudósíthatunk. Hogyan indultak el?

Körülbelül hat évvel ezelőtt Seregély István érsek úr itt a kollégium kapujában – aminek én igazgatója vagyok –, megszólított, hogy „te, csinálni kéne egy katolikus rádiót!" Akkor elkezdtem a jogszabályokat bújni, információkat szerezni, kapcsolatokat teremteni, az ORTT-t járni, stb. Az egész egy kicsit olyan volt, mintha egy sebésznek azt mondanák, hogy „öregem, csinálj egy kórházat". Jómagam újságíróként működtem már előtte is a katolikus sajtóban.

Mitől katolikus, mitől keresztény ez a rádióadó? Konkrétan, hogyan tükröződik ez a műsorszerkezetben?

Elsősorban természetesen a „gazdájától" az, amint azt a régi elv is mondja: „quius regio, eius religio". Az Egri Főegyházmegye gondolta ki, csinálta végig a kezdeti lépéseket, üzemelteti, működteti, aminek eredményeként ma már 24 órában szól a műsor. De hát ez nyilvánvalóan csak a váza, igazából attól keresztény, hogy igyekezünk olyan kollégákat meghívni a rádióba, akik szellemükben közel állnak a katolikus egyházhoz, tágabb értelemben a keresztény egyházakhoz, mind gondolkozásmódjukban, mind értékrendjükben.

Mit tudnak a hallgatói összetételről? Nincs-e olyan „veszély", hogy ezt csak hívő katolikusok hallgatják?

Abból indulok ki, hogy nagyon szeretnénk, ha a hívő katolikusok *hallgatnák*. Az összes többi már csak „ráadás", hab a tortán. Nagyon sokan hallgatják még rajtuk kívül egyébként, református, evangélikus hallgatókról tudunk. Azokat az embereket is szeretnénk megszólítani – s ez nem titkolt szándékunk –, akik nem merik nyilvánosan felvállalni a hitüket. Ennek ezer oka lehet, de odahaza, a szobájuk rejtekében, csöndjében, a szívük mélyén éreznek valamit, egy szálat, ami az Istenhez köti őket. A rádió egy ilyen műfaj: átjut azokon a falakon és azokon a zárt ajtókon, amelyek mögött olyan emberek élnek, akik egyébként nem jönnének el a templomba, nem jelennének meg nyilvános egyházi rendezvényeken. A rádióhullámok által velük is kapcsolatot tudunk teremteni.

Ha a korosztályt tekintjük, akkor elsősorban kikhez kívánnak szólni? Például gyerekeknek, fiataloknak sugároznak-e műsort? A kereskedelmi adók egy része számára például éppen ők a „célközönség"...

Ezt a kérdést először a grafikusunk tette fel, amikor készítette a rádió emblémáját. Mégis, kiknek szól, milyenre tervezze a logót? Akkor sem tudtam rá igazán válaszolni, és csak annyit mondtam: katolikusoknak szól. Ahogyan köztük van gyerek, fiatal, felnőtt, középkorú, idős – mindnyájuknak az érdeklődését figyelembe kell venni. De hát nyilván nem fogja mindenki meghallgatni, még akkor sem, ha katolikus. Reálisan kell látni a dolgot. Ezért úgy állítottuk össze egy napnak a műsorrendjét, hogy abban körülbelül eltaláljuk azokat a rétegeket, akik akkor éppen rádióközelben vannak. Most, hogy Önök jöttek, és az imént említették, hogy már az autópályán hallgatták az adást, így kora délután valószínűleg a lecke-szervizt hallhatták, ami iskoláskorú gyerekeknek szól.

Sőt, nemcsak ezt hallottuk, hanem azt is, amint szlovák és roma nyelven felolvasták a napi evangéliumot! Ezt mi indokolja, önkéntes vállalkozás, vagy van erre nézve valamilyen kötelezettségük?

Nem, ez az én szívem vágya volt, mert bár nem tartozom egyik nációhoz sem, de borzasztóan bánt az a folyamat, ami a nemzetiségeket egymásnak feszíti. Azt gondolom, hogy a kereszténységnek fel kell vállalnia mindenkit. Elővesszük az evangéliumot, felolvassuk, és ez egy üzenet a számukra, az ő nyelvükön. Itt Észak-Magyarországon köztudott, hogy sok roma család él, *Szlovákia* pedig a határország, és nagyon sok szlovák település itt Magyarországon is máig őrzi hagyományait. S van egy olyan titkos vágyam, álmom, hogy ha mi itt szlovák nyelven megszólaltatjuk az evangéliumot, egyszer talán elérjük, hogy ugyanez a gesztus odaát is megvalósul, persze magyarul...

Ha már az álmoknál tartunk: jelenleg Eger és Miskolc körzetében fogható az adás, de hallottuk a terveket, hogy országos lefedettségre törekszenek. Van-e ennek reális esélye a közeljövőben?

Természetesen ez a nagy álom, de azért hadd mondjam el, hogy mi már az „egész világon" szólunk – az Internet segítségével, az úgynevezett *Világrádió* hálózata sugározza a MKR Eger műsorát. Onnan kell visszajönni, „bezsugorítani" a hazai sugárzásra, ez most a feladat. Az az elképzelésem, hogy mindenütt, ahol élnek katolikusok, ahol élnek keresztények ebben az országban, ott hallani kellene ezt a műsort. Persze tudom, hogy kell bizonyos fajta önmérséklet, valami mértékletesség, óvatosság is, kell egy idő, amíg megköt ez a „beton", amivel megalapoztuk, s utána lehet biztonsággal ráépíteni, amikor már szilárd, és elbírja az alap az épületet. Munkatársakra van még szükség az országos sugárzáshoz, hogy ha majd megszólal a katolikus rádió, tényleg jól szóljon országos kiterjesztésben.

Hadd kérdezem meg végül, hogy mennyire fér bele ebbe a szerkezetbe a protestáns egyházak üzenete, értékrendje, sajátos színe?

A felekezeti egymás mellett élés a társadalomban, a családokban mindenképpen indokolja, hogy legyenek ilyen műsorok is. Ezért minden szombaton délután tervezünk egy félórát, a testvéregyházak számára, amelyet már el is indítottunk, görög katolikusokkal, reformátusokkal, s természetesen evangélikusokkal. Nagyon jó visszhangja van márís! Egyelőre főként információkat adunk az adott felekezet eseményeiről, rendezvényeiről, de bízom benne, s el tudom képzelni, hogy kinövi magát ez a félóra, akár egy órává, és egy önálló (magazin) műsor is lehet belőle.

Kőháti Dorottya

Részlet a Magyar Katolikus Rádió bemutatkozó soraiból:

„A rádió úgy szeretné betölteni hivatását, hogy – a hitélet bemutatásán túl – folyamatosan hírt ad a térség lakóinak életéről. Értékes irodalmi műsorokat, gondolatébresztő előadásokat és kerekasztal-beszélgetéseket, valamint színvonalas zenét közvetít.

A MKR Eger minden hétköznap reggel szentmisét sugároz élőben az egri Bazilikából, és természetesen közvetíti a vasár-és ünnepnapok szentmiséit is.

A MKR rendszeresen jelentkezik híradással. A Vatikáni Rádió magyar adásai mellett hallhatók a BBC magyar nyelvű híradásai, valamint egyéb szolgáltató műsorai is."

NE FELEDJÉK:
minden szombaton délután 15.30-16.00-ig
„Ökumené - a testvéregyházak félórája",
ebben háromhetente evangélikus szerkesztésű műsor!

Gyorgyovich Miklós:

Imádság internetezés előtt

Az Internet számítógépes világháló, amelybe milliók és milliók kapcsolódnak bele. Közzétesznek információkat és fogyasztják mások információit. Igen elterjedt – elsősorban az egyetemi ifjúság körében – az úgynevezett szörfözés, a tallózás a millió és millió anyag között. Talán úgy lehet elképzelni ezt az információs világot, hogy az Internet hasonló egy hulladék-lerakóhelyhez, ahová a civilizáció összes kincsét is kiszórták a kacatokkal együtt közszemlére a gyémánttól a rozsdás szögig, a Murillo képektől a lyukas nylonharisnyáig. Innen lehet tallózni, guberálni talmi és igazi értékek után kutatva, avagy pusztán hobbiból. Nem tudom; imádkozott-e már valaki, mielőtt hozzáfogott a szörfözéshez. Elképzelem az ezredforduló imakönyvét, amelyben ilyen fajta szöveg olvasható:

Gondviselő Istenünk! Te biztattál bennünket, hogy hajtsuk uralmunk alá a Földet, a Te Szentlelked sugalmazta azt is, hogy minden szabad, de nem minden használ nekem. Kérlek, vezesd érdeklődésemet, hogy azokat a dolgokat kutassam, melyek használnak nekem, s amelyekkel használni tudok társaimnak. Azt keressem, ami Hozzád vezet, minden tudás birtokosához.

Adj érzékenységet, hogy korunknak ezzel a nagyhatású eszközével úgy éljek, ahogy Fiad követőjéhez méltó és illő. Áldd meg törekvésemet, hogy felebarátaimmal kapcsolatba kerülve segítségükre lehessek, velük szolidáris, őket megértő, befogadó lehessek, hiszen mindenkinek csak az az elég jó, ha szeretik. Légy velem, hogy én is veled lehessek. Ámen.

A nyár az év

Templomsátor

nincs ubo

PÁPA

A városmisszió eredeti módját választották Pápán, ahol immár másodízben állították fel ökumenikus összefogással a templomsátrat, hogy egy egészen héten át sokszínű programot kínáljanak fel a város aprajának és nagyjának.

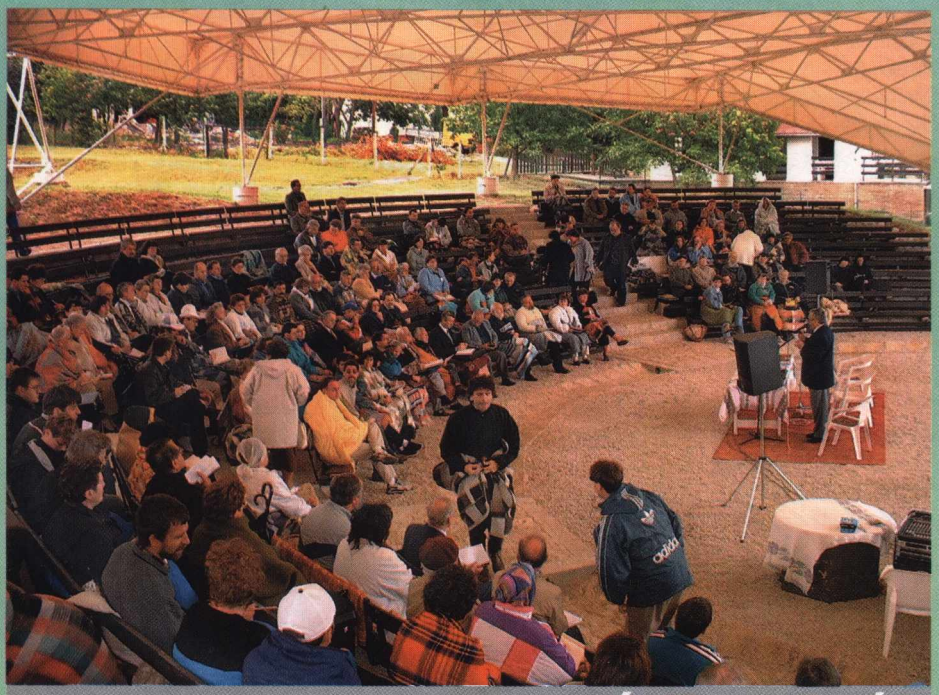

BALATONSZÁRSZÓ

Egy másik sátor alatt, a Református Egyház balatonszárszói Soli Deo Gloria konferenciatelepén, mintegy kétszáz protestáns lelkész gyűlt össze ökumenikus evangélizációs konferenciára. Ennek főtémája így hangzott: Taníts minket prédikálni! Képünkön Ribár János esperes tart előadást az igehirdetés lelkigondozói aspektusairól.

Hála Istennek, újabban sok te nyár az esztendő vasárnapjává tőség a lelki feltöltődésre, r összeállításunkkal ebből sze Reméljük, a színes képek mög élmények vannak, hanem a k sikerült a „a mélyre is evezni”

EVANGÉLIUMOT INDIÁNAK

*Folytatjuk **„A pénz = idő”** címmel meghirdetett adománygyűjtő akciónkat az indiai Bihar államba sugárzott evangéliumi rádióprogramok előállítási költségeinek fedezésére. **1 perc = kb. 700 Ft.** A piliscsabai rádiómissziós konferencián például **25.890 Ft** adomány gyűlt össze, ami **37 perc** előállási költségeit fedezi. Várjuk a további adományokat, melyekkel mi is aktív segítői lehetünk a világ második legnépesebb országában folyó rádiómissziónak. Az adományok befizetésére csekklapot helyeztünk el a mostani MM-ben.*

Gáncs Péter

civil rádió Budapest FM 98 MHz

Páros szerdákon este 10-től
Lélektől lélekig
Evangélikus félóra élőben!

vasárnapja

rkaszezon

kintetben igaz, hogy a lett. Rengeteg a lehe-egenerálódásra. Kép-etnénk ízelítőt adni. ött nemcsak felszínes ülönböző alkalmakon ..

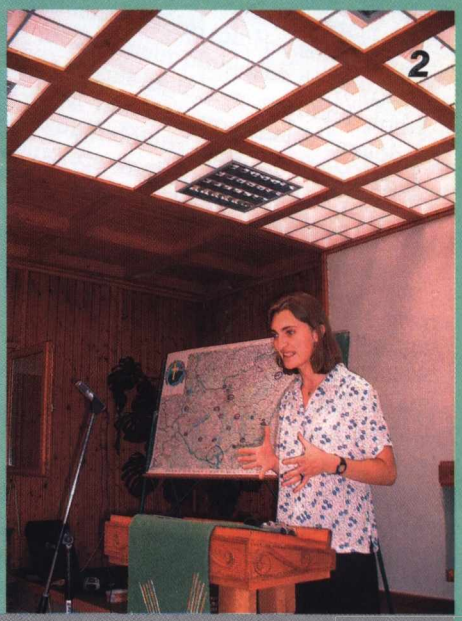

PILISCSABA

A megújult piliscsabai Béthel adott otthont az Evangélikus Rádiómisszió első önálló hazai konferenciájának „A hit hallásból van" – bibliai mottóval.

1. Per-Olof Malk a finn rádiómisszió (Sanansaattajat) igazgatója ünnepi tortával is köszöntötte a konferencia résztvevőit a finn-magyar rádiómissziós együttműködés 25 éves jubileuma alkalmából

Beszámoló a határon túli rádiómisszióról

2. Nagy Dorottya (Sepsiszentgyörgy)

3. Csatlós István (Szlovákia)

4. Martin Birkedal a Norvég Rádiómisszió (NOREA) munkatársa énekekkel is fűszerezte az afrikai rádiómissziót bemutató multimédiás előadását

5. A nemzetközi csapat pantomimjelenete a misszió lényegéről - a horvátországi delegáció tagjai között gyertyával a kézben Szergej Jefimov, komiföldi evangélikus lelkész

1656 Budapest, Pf. 22

„A MM igazán missziói lapnak mondható, olyan sok mindenről számolnak, be, azt hiszem, sok olvasó szívében ébred érdeklődés... Hálát adok Istennek azért, hogy jó és sokoldalú munkatársai vannak. Imádkozom szolgálatukért és gondolom, velem együtt sokan hordozzák az Úr előtt. ...Régi rádióhallgatók még írnak nekem is, adódnak szolgálati lehetőségeim, hálás vagyok érte..." /Kelemen Erzsébet, Németország/

„Krisztusban van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve." Kol 2, 3

Erzsébet testvér levelében kaptuk a mellékelt – különleges technikával, eredeti ötlet alapján készült – képeslapot, amelyet Shamshad Ali készített. A művész Indiában, muzulmánként élt, majd Krisztusban való hitre jutása után a „Doulos" missziói hajón szolgált. Itt született meg benne a „kép-írás" ötlete. Német származású feleségével négy éven át szolgáltak Indiában, személyes kapcsolatot ápoltak az ottani muszlimokkal, hogy megismertessék velük Isten szeretetét. Jelenleg a művész Németországban él, ahol bibliai motívumokból levelezőlapokat, faliképeket készít, hogy ezáltal művészettel is terjessze az evangéliumot.

Van néhány olyan hűséges rádióhallgatónk, akik azzal is segítik munkánkat, hogy rendszeresen, írásban is reagálnak műsorainkra. Dr. Hafenscher Károly az egri katolikus rádiót bemutató riportunkra reflektálva többek között ezt írta:

„A protestáns félóra lehetősége az egri rádióban ismét az ökumené pozitív jele a sivárosodás idején. Így lehetünk hitelesek, és „hogy elhiggye a világ..." A zárt ajtókon és zárt kapukon behatoló rádióadás ki tudja, hány embert ér el otthonában, és ez már nem felekezeti kérdés, hanem a tanúságtétel hatásának lehetősége... Ha a globalizmus szót meg is utáltatták velünk, a mondializmus, vagy planetarizmus újszövetségi igény: „Menjetek el szerte az egész világba..." (Mk 16 - ApCsel 1 - Kol 1-2)

Kedves levelezőpartner olvasónk, Mihálovics Zoltán a Miért nem járunk templomba? című cikkre reagál:

„A cikk a magam istentiszteleti gyakorlatát késztette önvizsgálatra. Hosszú évtizeken át katolikus templomban voltam otthonos, az utóbbi, közel 10 évben kisegyházi tagként, történetesen egy kicsiny színházterem alkalmi bérlőjeként járok gyülekezetbe. /Tisztelettel kérem az olvasót, igyekezzen túllépni azon a „botrány"-on, hogy a legnagyobb történelmi egyháztól dezertáltam egy a templomos felekezetek szemében gyanús szektaféleségbe. Én ugyanis Isten vezetésének élem meg e nem kis lelki tusába kerülő egyfajta kényszeres váltást.../Bántóan igazságtalan lehet az általánosítás többekre nézve, mégis megállapítható, hogy a templomba járás indoka, hagyománytisztelet, tradíció, sőt előírásnak megfelelni akarás döntően, mintegy kifizetendő Isten elvárását. Pedig az istentiszteleten való részvételre nem az Úrnak van szüksége. És régen szomorú, ha az a félelem motivál: „magamra haragítom az Istent, amennyiben távol maradok, s ezt nem kockáztathatom."

Elengedhetetlenül kellenek a testvérek, hogy közös együttlétünk kiábrázolja a krisztusi testet. A templomoknak egyfajta speciális méltósága, áhítata van, ami az ember lelki igényeinek lehet az egyike. Mégis egy-egy gyülekezeti teremben, kisebb létszámú közösségben, ahol nem kell annyira „viselkedni", valahogy emberszabásúbb, családiasabb. Ha Isten a mi mennyei édesapánk, talán jobban örül a közvetlen, mosolygós, spontán megnyilvánulásoknak, mint a „vasalt ábrázatú", ünnepélyes hódolatnak. Lehet, hogy ilyen értelemben is van különbség nagy- és kisegyház, templom és terem közt. Igaz, nem a méretek, nem is Isten egyházának építészeti jellege a meghatározó, hiszen ismerünk olyan vallási közösségeket, ahol bár kicsi a létszám, mégis /éppen ezért?/ nagyon szigorú, hogy ne mondjam merev viselkedési előírások vannak..."

Inotai Tibor Dunaújvárosból képet is mellékelt leveléhez:

Talán még a meghirdetett fotópályázatra is érdemes lehetne a mellékelt, elgondolkoztató facsonk kép...

Köszönöm a hitünket erősítő kiadványt, melynek minden szava ÜZENET!

A címoldali kép üzenete egy éneket jutatott eszembe:

Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám, Égi lángod járja át szívem és a szám! Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel! Isten élő lelke jöjj, áldva szállj le rám!

Száz és száz sziget, millió család, Isten, téged dicsér... Vagy valami mást?

Evezz a mélyre

Néhány alapvető kérdés a misszió mai aktualitásával kapcsolatban. Bevezető gondolatok a Gyakorlati Teológiai Műhely 2001. május 28-i ülésére

A rendszerváltás óta eltelt évtizedet, az egyház missziói szolgálata szempontjából, az útkeresés és nem ritkán a felszínes tenni akarás jellemezte. Ez a kissé eufórikus szabadságélmény teljesen érthető a közel félévszázados bénító gettóhelyzet után. De ebben az összefüggésben is érdemes megfontolni az apostoli figyelmeztetést: „mindent szabad, de nem minden használ..." Igaz, hogy ma, missziói szolgálatunk lehetőségeinek szinte csak mi magunk vagyunk a korlátai. Csaknem mindent szabad, de vajon mi az, ami valóban használ is Isten ügyének, Országa építésének? Itt az ideje, hogy végre „mélyebb vizekre" evezzünk, s komolyan foglalkozzunk a misszió biblikus alapjaival, elvi, teológiai, tartalmi kérdéseivel. Öröm, hogy egyházunk lelkészi szakfolyóirata, a Lelkipásztor, júniusi számában, két tanulmányt is szentelt a misszió ügyének. Eberhard Jüngeltől Istenről beszélni a világban címmel olvashatunk egy előadást az egyház missziói feladatáról a harmadik évezred küszöbén. Ehhez jól kapcsolódik Bacskai Bálint református lelkésznek, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet munkatársának írása A missziói kulcskérdései a 21. század hajnalán címmel. Örülünk, hogy a Hittudományi Egyetemünkön belül dolgozó Gyakorlati Teológiai Műhely is komoly missziológiai programot kezdett el. Ennek bevezetését közöljük most Szabóné Mátrai Marianntól, a Gyakorlati Intézet vezetőjétől, a Lelkipásztor felelős szerkesztőjétől.

1. ***A téma aktualitása*** a *lutheránus világ* (hongkongi világgyűlés határozata; nairobi missziói konzultáció; missziói munkabizottság berlini találkozója) és a *Magyarországi Evangélikus Egyház* munkája szempontjából (megtörtént és hiányzó lépések).

A Műhely feladata a téma *teológiai* körüljárása.

2. ***Bibliai alapok:*** néhány a küldetésről szóló klasszikus hely (Jn 20,21; Mt 9,35; Mt 28,19k - Mk 16,15 - Lk 24,47; ApCsel 1,8; 2Kor 5,19; 1Tim 2,4).

Konkrét helyek említésén túl a *küldetés szelleme* az Újszövetségben, sőt bizonyos értelemben már az Ószövetségben is.

Isten maga *küldő Isten*, sőt *küldetésben (misszióban) lévő Isten.*

3. ***A misszió és az egyház kapcsolata:*** A misszió nem az egyház funkciója, hanem az egyház a misszió megnyilvánulása.

Az egyház *részesül, részt vesz* Isten missziójában. Tehát nem alanya a missziónak, csak részesül benne.

A misszió végső *célja* Isten országának az idők végén történő, teljes megvalósulása. Innen nézve sem alanya az egyház a missziónak. Az egyházat Isten mint tökéletlen eszközt használja föl missziói tevékenységében.

Ebből következően a misszió nem választási lehetőség az egyház számára, hanem életforma: rész Isten folyamatos munkájából.

4. ***A misszió mint szükségszerűség az egyház életében:*** E. Jüngel képe a ki- és belégzésről: az egyház istentiszteleti, önfelépítő élete és önmagán túlmutató missziója. A kettő együtt létfeltétel.

5. ***Kihez küldetett az egyház?*** „Ekkléziológiai repedésnek" nevezi E. Jüngel gondolkodásunkban azt a hiányzó lépést, amely egyházértelmezésünkben az egyháztól a világ felé vezetne. Pedig az egyház *nem cél önmagában.* A világhoz küldetett, létfeltétel, hogy önmagán túlmutasson.

6. ***Milyen munkamódszer illik a misszióban lévő egyházhoz?*** A fény metaforája: minden emberre ragyog, nemcsak a hívőkre (Mt 5,45). Nem az egyház evangélizációja *hozza létre* a fényt, hanem csak *rámutat.* Emiatt mindenfajta „missziói pöröly", azaz agresszív megnyilvánulás abszurditás.

7. ***Kik vesznek részt az egyház missziójában?*** A misszió az egész egyház küldetése, nem specializálódott csoportoké. Minden megkeresztelt ember feladata. A helyi gyülekezet táplálja és felfegyverzi tagjait. Minden egyházi tevékenységnek van missziói célja (nem csak bizonyos kiemelt tevékenységeknek). Döntő az egyetemes papság szerepe. A misszió *szolgálatot* (önfeláldozást, kereszthordozást) jelent.

8. ***Milyen eszközökkel végzi az egyház a missziót?*** Szemléletváltás történt. A misszió mint „szót követő tett" felfogás helyett egy holisztikus misszióban gondolkodunk. Ez az egymást követő lépések helyett úgy tekint az igehirdetésre és a szeretet cselekedeteire mint az evangélium különféle megnyilvánulási formáira, amelyek történhetnek azonos időben vagy bármilyen sorrendben követhetik egymást. Az igehirdetés – a szeretet cselekedetei (diakónia) – az igazság szolgálata (társadalmi fellépés) hármasa jelenti a misszió eszközeit és lehetőségeit.

Lelkipásztor

Evangélikus
Lelkészi Szakfolyóirat
76. évfolyam
2001/4.

A havonként megjelenő folyóirat megrendelhető az Evangélikus Sajtóosztály címén: 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel/fax: 317-1108

„Nem vegetálni, hanem élni, fejlődni, építkezni akarunk...”

Élni akarásukról adtak egyértelmű jelet a barcasági gyülekezetek, melyek Sepsiszentgyörgyön, Halmágyon és Oltszakadáton rendeztek szórványnapokat a nyár elején. A rendezvénysorozaton német és finn vendégeken kívül az anyaország küldöttsége is szolgált, Ittzés János püspök, Zászkaliczky Pál Fébé-lelkész, Bencze Imréné külmissziói egyesületi titkár, valamint az MM főszerkesztőjének személyében.

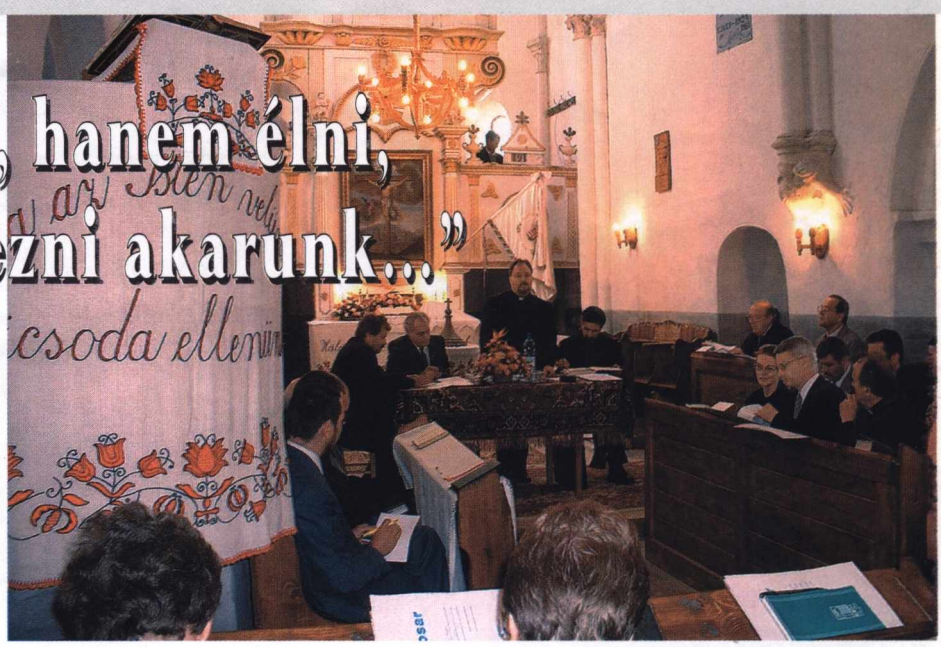

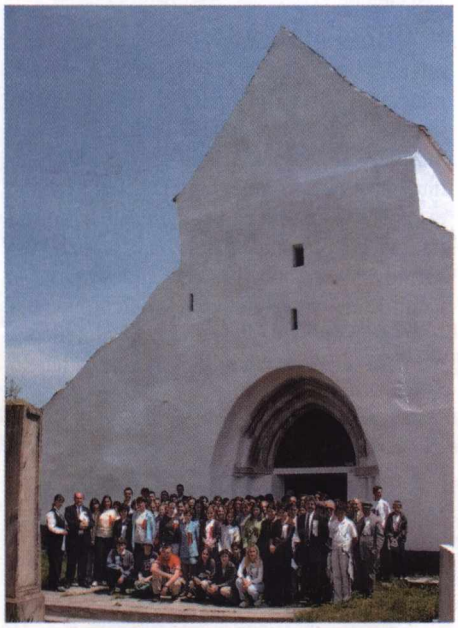

Adorjáni Dezső püspökhelyettes

„Bukarestben egy magyar és egy román nyelvű gyülekezetet pásztorolok.

Itt Erdélyben hármas értelemben is kisebbségben élünk: mint magyarok, mint keresztyének, mint evangélikusok. De a szórványban élő emberek is élni akarnak, nem egyszerűen vegetálni, hanem fejlődni, építkezni akarunk. Érezni kell az embereknek ezekben az elszigetelt erdélyi falvakban, mint Halmágy és Oltszakadát, hogy fontosak nekünk és közösséget vállalunk velük. A találkozás örömén túl a legfontosabb az evangélizáció. Nemcsak arról akartunk jelet adni, hogy ezek a falvak élnek, hanem az evangélium által építeni akarjuk Isten országát.”

SZÓRVÁNYNAP DÉL-ERDÉLYBEN

Kerekes Csaba halmágyi lelkész

„Istennek külön csodája, hogy az ősi, 800 éves templom falai ezen a napon több mint száz fiatal énekét visszhangozták. Az ifjúsági nap keretében arra a kérdésre kerestünk választ, hogy ki vagy te, kinek tartod magad? Örültünk a biblikus válaszoknak. A lényeg, hogy Isten kiküld minket a világba, az itteni, dél-erdélyi szórványvilágba, hogy legyünk egy picivel többek, mint gondolnánk és ugyanakkor alázzuk meg magunkat, legyünk só és világosság azokban a közösségekben, ahová küldettünk. Merjünk többek lenni, merjük Isten igéjét hirdetni.”

MEZŐBERÉNY

Különösebben már nem számít nagy eseménynek egy-egy missziói nap, hiszen – hála Istennek – tavasztól őszig szinte minden hétvégére jut egy. Ami Mezőberényben történt, mégis figyelmet érdemel, mert a nap előkészítéséből és lebonyolításából sokat tanulhattunk. Hála *Bátovszky Gábor* lelkész precíz és ötletgazdag szervezőmunkájának, ezen a vasárnapon minden együtt volt, ami egy ilyen napot felejthetetlen közösségi élménnyé és missziói kisugárzású alkalommá tehet. Íme, a gazdag kínálat: előadás, csoportmunka külön gyermekfoglalkozással, közös zenei élmény az Izsóp együttes jóvoltából, ízletes „gulyásparti" a parókia kertjében, majd ugyanott szabadtéri úrvacsorai istentisztelet ökumenikus közösségben a helyi református testvérekkel. Természetesen mindehhez a fiatal lelkészkolléga lelkesedése és szervezőkészsége mellé szükséges volt még a remek munkatársi gárda és a lelkészkollégák együttműködési készsége is. Pedig sokan úgy vélik, hogy a „Viharsarok" reménytelenül nehéz terep. Lehet, hogy nehéz, de nem reménytelen. Erről szeretnénk meggyőzni Olvasóinkat alábbi képösszeállításunkkal.

Egy modellértékű missziói nap

1. **Megelevenedik a nagy halfogás története**
2. **Bátovszky Gábor házigazdának mindenre van gondja**
3. **Az Izsóp együttes a missziói napok egyik csúcspontja, az Orosházi Találkozón is hallhatjuk őket! Újra megjelentek kazettán és CD-n is.**
4. **Úrvacsora a zöldben**

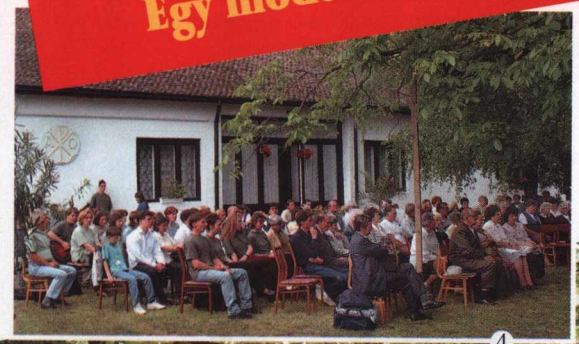

Tízszeres szabadság

A nyári szabadságok idején különösen is aktuális részleteket közlünk Fabiny Tamásnak, az Evangélikus Sajtóosztály gondozásában, a közeljövőben megjelenő könyvéből

I. (Én vagyok az Úr, a te Istened. Ne legyen más Istened!)

Szabad lehetsz a félelemtől!
Nem kell kozmikus hatalmak
vagy emberi rendszerek foglyaként élned.
Nem függsz a pénztől, földi sikertől,
megszabadulhatsz az önmagad körül forgástól.
Nem leszel kiszolgáltatva szektavezéreknek, propagandistáknak,
ideológusoknak, szenzációhajhász újságíróknak,
vagy éppen saját magad ártó gondolatainak.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a félelemtől!

II. (Ne vedd hiába Istened nevét!)

Szabad lehetsz a tiszta beszédre!
Engem sem kell kényszerítened, hogy segítsek neked.
Nem várom el tőled, hogy kegyes imamalom legyél,
hiszen Mindenhatóként is barátod vagyok
és szabadon segítek neked.
Nem kell átkozódnod és esküdöznöd,
szavadnak önmagában hitele lehet.
Ha bosszúság ér, nem kell istenkáromló szavakat
kiáltanod vagy mormognod.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a tiszta beszédre!

III. (Szenteld meg az ünnepnapot!)

Szabad lehetsz a teljesítmény görcsétől,
amely miatt halálra dolgoznád magad.
De szabad lehetsz a féktelen szórakozás kísértésétől is.
Megállhatsz egy időre csendben énelőttem,
fáradt tagjaid és borzolt idegeid megpihenhetnek nálam.
Mert szólni szeretnék hozzád, szeretnék rád bízni valamit,
ezért kérlek, szánd rám ezt a napot.
Nem kell tétlenül nézned,
hogy ünnepeidet elveszik,
megrabolják ősi hagyományaidat, szokásaidat,
jeles napjaidat.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a teljesítmény görcsétől.

IV. (Tiszteld apádat és anyádat!)

Szabad lehetsz a gyengéd szeretetre.
Nem kell mindent dacosan elutasítanod:
szüleidet vagy tanáraidat,
a régi szokásokat és hagyományokat.
Megértő lehetsz szüleid hibája iránt is,
tisztelettel nézhetsz idős emberek barázdált arcába.
Szívesen tartózkodsz családod körében,
nem kell lenézned az egyszerű rokont sem.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a gyengéd szeretetre.

V. (Ne ölj!)

Szabad lehetsz az élet tiszteletére.
Nem kell többé farkastörvények szerint élned,
kíméletlen konkurenciaharcban és pusztításban.
Meg fogod becsülni a másik életét és egészségét,
még csak gondolatban sem kell őt a pokolra kívánnod.
Szemed megnyílik az erdő és madarak szépségére,
még a meztelen csigát sem fogod eltaposni.
Nem kell agyonhajszolnod magad,
tönkretéve egészségedet,
szívinfarktust vagy gyomorfekélyt szerezve.
Felismerheted, hogy a teremtettségben minden ajándék,
amit én szeretnék átadni neked,
hogy vigyázz rá.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz az élet tiszteletére.

VI. (Ne paráználkodj!)

Szabad lehetsz kísértő gondolatoktól,
nem kell, hogy érzékeid rabja légy.
Életed a hűségben teljesedhet ki,
nem kell mindenáron kitörnöd, mint valami fogságból.
Nem kell szexlapokat bújnod vagy mocskos filmeket nézned,
nem szorulsz rá alkalmi partnerekre.
Felismerheted, hogy a nemiséget és a szerelmet is
ajándékként kínálom neked,
nem vonok meg tőled semmit, ami szép,
ezért hát nem kell kerülőutakon hajszolnod a gyönyört.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz kísértő gondolatoktól.

VII. (Ne lopj!)

Szabad lehetsz a tisztességes munkára,
megbecsülve mások anyagi és szellemi értékeit.
Nem kel ravaszkodással vagy ügyeskedéssel próbálkoznod,
még a villamoson sem fogsz bliccelni.
Selejtet piacra nem kényszerülsz dobni,
nem hamisítasz magnókazettákat.
Nem akarsz már idegen tollakkal ékeskedni,
mások ötleteit sajátodként továbbadva.
Ha iparos vagy, mindenről tudsz számlát adni,
ha sportoló, nem használsz doppingot.
Alkotóként megbecsülöd a szerzői jogot,
örülni tudsz mások sikerének.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a tisztességes munkára.

VIII. (Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!)

Szabad lehetsz az igazság képviseletére,
nem rablod meg embertársaid becsületét.
Az igazság mellett akkor is lesz bátorságod kiállni,
ha ezzel te húzod a rövidebbet.
Nem állsz be a pletykálkodók vagy sárdobálók közé,
akik mindenkiben csak a rosszat keresik.
Távol áll tőled a káröröm.
Eszköz lehetsz abban, hogy az újságok ne hazudjanak,
a tévéműsorok ne pocskondiázzanak senkit,
s a politikusok őszinték legyenek.
Szabad lehetsz a kicsinyes féltékenységtől,
ezért szívesen beszélsz mások sikereiről és erényeiről.
Nem engeded, hogy lefizessenek téged,
a becsületedet nem vásárolhatja meg senki.
Igaz ügyért hátrányt is el tudsz viselni,
még a szenvedés vállalására is képes leszel.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz az igazság képviseletére.

IX. (Ne kívánd felebarátod házát!)

Szabad lehetsz minden irigységtől.
Nem ácsingózol a másik tulajdona után,
nem akarod öltözködését és viselkedését majmolni.
Elismered, ha valaki többet tud nálad,
sőt szívesen tanulsz tőle.
Nem fáj neked mások sikere,
hanem együtt tudsz örülni mindenkivel.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz minden irigységtől.

X. (Ne kívánd felebarátod házastársát, szolgáját, szolgálóleányát, barmát vagy bármiféle tulajdonát!)

Szabad lehetsz a harmonikus életre,
amelyben el tudod fogadni önmagadat,
nem akarsz többnek látszani annál, mint ami vagy.
Nem versengsz senkivel abban, hogy kinek van szebb kertje,
gyorsabb autója,
modernebb televíziója.
Felismered, hogy a másik boldogulása a te érdeked is,
ezért közös az örömötök és közös a gondotok.
Fel sem merül benned a gondolat,
hogy valaki házastársát elcsábítsd,
hiszen tudod, hogy ők összetartoznak.
Nem kell az örökös vágyódásban és görcsben élned,
hanem megelégszel azzal, ami a tied,
s hálával fogadod mindazt, amit adok neked.
Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a harmonikus életre.

Áldó hatalmak oltalmában

Állj meg üres kézzel Isten előtt,
és emlékezz arra, mikor a világot gyönyörűnek láttad:
gondolj egy napfelkeltére az alvó város fölött,
gondolj egy rohanó folyóra,
a Balatonra,
vagy a csillagokra, amint tükröződnek a sötét tengerben,
gondolj a szobádba bezúduló fényre,
a cserépben növő virágra –
emlékezz arra, mikor a világot gyönyörűnek láttad,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor jól érzeted magad a bőrödben:
gondolj arra, ahogy korcsolyáztál a szélben,
vagy ahogy ástál a kertben,
ahogy hajnalig táncoltál,
vagy hegyet másztál,
gondolj arra, mikor gyermeknek adtál életet,
vagy megsimogattad kistestvéred fejét,
vagy ahogy tartottál valakit a karodban, akit szeretsz –
emlékezz arra, mikor jól érezted magad a bőrödben,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor valami újat tanultál az életről:
mikor megértettél valamit, ami addig titok volt,
vagy ahogy valakit hirtelen új oldaláról ismertél meg,
gondolj valami olyan tehetségedre, amiről eddig nem is tudtál,
vagy amikor egy jó ötletet hallottál –
emlékezz arra, mikor valami újat hallottál az életről,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor valami megérintette a lelkedet:
gondolj egy énekre, amely könnyekig meghatott,
egy zenére, amelytől lúdbőrzik a karod,
egy imádságra, amelyet helyetted mondott ki valaki,
egy igehirdetésre, amely tettekre sarkallt,
gondolj arra, ahogy összenevettél barátokkal,
gondolj családodra,
arra, mikor együtt sírtál valakivel,
egy idegenre, aki szívesen fogadott,
gondolj arra, aki ezt mondja neked: „szeretlek” –
emlékezz arra, mikor valami megérintette a lelkedet,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor nagyon elesett voltál,
mikor egyedül érezted magad egy emberekkel zsúfolt szobában,
mikor nem volt kitől tanácsot kérned,
gondolj arra, mikor csak egy ember is visszautasított,
mikor valaki megszégyenített,
vagy kínos helyzetbe kerültél,
gondolj arra, mikor féltékenység vagy aggódás gyötört,
s egész életedet egyetlen hatalmas csődtömegnek tartottad –
emlékezz arra, mikor nagyon elesett voltál,
aztán gondolj Jézus szenvedő, megbocsátó, változatlan szeretetére,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

NAGYVELEG

Alapozás

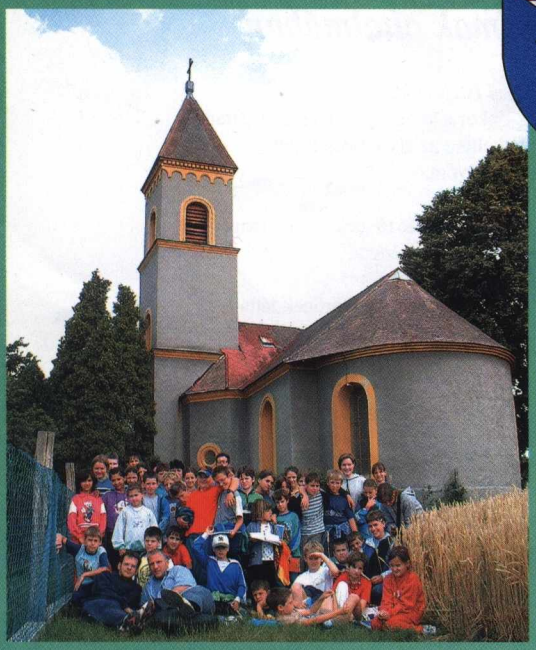

A különböző csapatos sportágakban a nyáron többnyire szünetel a bajnokság. De ez nem azt jelenti, hogy a nyár a semmittevés ideje lenne. A rövid pihenés után megkezdődik az alapozás, a kemény felkészülés a következő idényre, az őszi bajnokság küzdelmeire.

Így van ez a keresztyén életben is, hiszen a misszió is csapatjáték! Ne feledjük: Jézus 11 tanítványt, éppen egy focicsapatnyi embert küldött ki a világba, hogy meggyőzzék azt (nem legyőzzék!) az evangéliummal, a jó hírrel. De előtte, ők is, a Mester keze alatt, komoly, többéves felkészítésben részesültek. Ezt az alapozást nem lehet elég korán kezdeni. Ebből a felismerésből kiindulva hirdeti még évről évre, az idén nyáron immár hatodszor, az Evangélikus Missziói Központ a missziói gyermektábort, amely lényegében véve egyfajta alapozást kínál a missziói világszemléletre és életfolytatásra. Közel két nemzedék esett ki hazánkban, egyházunkban ebből a missziói alapozásból, szemléletből és gyakorlatból. Nem csoda, hogy annyi a misszióval kapcsolatos félreértés, előítélet...

Valóban alapozásra van szükség, a szó szoros értelmében alulról kell építkeznünk, hogy egy olyan új nemzedék nőhessen fel, akiknek már természetes lételeme a missziói nyitottság, felelősség és gyakorlat. Ennek a munkának eredményeként, az öt év alatt „kiöregedett" gyermekeket az idén már „átutalhattuk" az ifjúsági missziós táborba, Piliscsabára, ahol az országos ifjúsági konferencia keretei között kaptak helyet. A 8-14 éves korosztály pedig ezen a nyáron a nagyvelegi Grünfeld kastélyban, a Fejér-Komáromi Egyházmegye belmissziói központjában talált remek otthonra.

Az idei alapozás célja az volt, hogy néhány nap alatt végig járjuk a keresztyén élet s egyben a missziói öt alapvető lépését, amit a kéz ujjaival is szemléltettünk:

Ezeket a lépéseket Jézus életének utolsó szakaszát követve próbáltuk végigjárni a virágvasárnapi bevonulástól a mennybemenetelig, a missziói parancs meghirdetéséig. Az ismert bibliai történeteket igyekeztünk földrajzilag is átélni, felfedezve a Nagyveleg környéki gyönyörű tájakon az Olajfák hegyét a Gecsemáné kerttel, a Genezáreti tavat, a Golgotát. Az egyik hajnalon, még sötétben, 3-kor (!) ébredve, együtt éltük át húsvét hajnalának élményét, a napfelkeltét, a világosság győzelmét a sötétség felett.

Esti program keretében találkozhattunk indiai gyermekek képeivel, akik a rádió segítségével hallhatják meg a Jézusról szóló jó hírt. Kiszámítottuk, hogy 1-2 rágó és fagyi árával, mi is tudnánk segíteni ezt a rádiómissziós munkát. A számítgatásokat tett is követte: a gyermekek 6.515 Ft adományt „dobtak össze", ami közel 10 perc evangéliumi rádióprogram előállítási költségeit fedezi!

Reméljük, ezen kívül is még, majd beérnek a nagyvelegi, piliscsabai és ezekhez hasonló alapozások továbbmutató eredményei a gyermekek, fiatalok életében és rajtuk keresztül gyülekezeteink és egész egyházunk életében.

G. P.

IMÁDKOZZUNK!

- az Orosházi Találkozó áldásáért
- a nyári konferenciák léleképítő munkájáért
- a hazai keresztény rádiózás bővülő lehetőségeiért
- a határon túli magyar hittestvéreinkért
- hogy megtaláljuk a misszió tartalmas formáit hazánkban

MÁR NAGYON VÁRTUK

a Bálint család új-guineai munkáját bemutató könyv megjelenését.

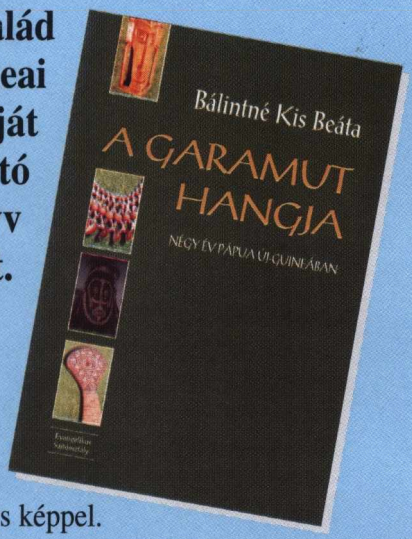

Evangélikus Sajtóosztály,

200 oldal, 64 színes képpel.

MEG-JELENT az idén 20 éves Jubilate énekkar első CD-je

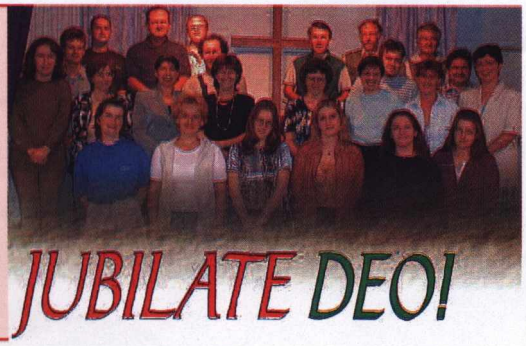

Kérjük, segítsenek!

Sajnos a mikróbuszunkat, amivel a nyári mozgássérült táborainkba szállítottuk sérült barátainkat, ellopták. Így kérdésessé vált, vajon meg tudjuk-e szervezni, hogy az ország legkülönbözőbb részeiről eljussanak barátaink a táborokba. Ha segíteni tudnának nekünk, vagy ha látják valahol (meglehetősen feltűnő jelenség, hiszen egy nagy zöld krokodil van a hátulján), vagy ismernek olyan magánszemélyt, vagy céget, akik egy-egy hétre kölcsön tudják nekünk adni kisbuszukat, vagy egy újabb busz vásárlásához hozzá tudnának járulni kisebb-nagyobb adománnyal, kérjük, keressenek meg minket irodánkban. Köszönettel: MEVISZ, 1085. Budapest, Üllői út 24. Tel./fax.: 06/1/317-1671, e-mail: mevisz@freemail.hu, számlaszámunk: Itt szeretnénk megköszönni azoknak a gyülekezeteknek a segítségét is, akik vasárnapi offertóriumuk felajánlásával és gyűjtésekkel támogatják egy új kisbusz vételét.

FOTÓPÁLYÁZAT

Olyan papírképeket várunk, amelyek témája a keresztyénség üzenetével kapcsolatos.

A képek mérete 18x24 cm, kiállítási nagyság legyen.
Egy személy maximum 3 darab fotóval pályázhat.
A pályázatokat szakmai zsűri bírálja el, s a legjobbnak ítélt munkákat a Missziói Magazin díjazza.
A képek díjazására összesen 100.000 forint áll rendelkezésünkre.
A zsűri által legjobbnak ítélt képeket a Missziói Magazinban is közöljük.
A pályázat jeligés.
A képek mellett egy zárt borítékban kérjük megírni a pályázó nevét, életkorát, foglalkozását, címét, telefonszámát.
A választott jelige a zárt borítékra, valamint a képek hátoldalára is kerüljön rá.
Kérünk minden pályázót, hogy pályamunkáinak adjon címet.
A képeket az MM-Szerkesztőség postacímére kérjük beküldeni:
1656 Budapest, Pf. 22
Beküldési határidő: 2001. szeptember 15.

MEGJELENT A

SZIVÁRVÁNY SOROZATBÓL

Gémes István legújabb füzete

Nem idézés – meghívás!

„ISTEN ORSZÁGA KÖZÖTTETEK VAN"

P M T I

konzultáció a városi misszió kérdéseiről

Főelőadó: Mark R. Gornik
(New York City)

Budapest-Deák tér, október 8-11.

Információ és jelentkezés: Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet
1641 Budapest, Kálvin tér 7. II. Pf. 150
Tel/fax: 216 20 54 e-mail: pmti@pmti.edu.hu

CONTENTS

Editorial: „I order you to walk!" (Acts 3,6)
Mission-history – Mária Dorottya the patron of the Scottish missionaries in Buda by professor Fabiny
Interview with the 80-year-old György Pósfay
The ministry of Gisle Johnson among Jews in Hungary by László Terray
Interview with Pekka Simojoki
Introduction of the Roman Catholic Radio in Eger
Basic questions of the mission today by Mariann Mátrai
Report about the Diaspora Days in South-Transylvania
Ten times more freedom by Tamás Fabiny
Report about the mission conference for children at Nagyveleg

AZ ATYA, FIÚ, SZENTLÉLEK NEVÉBEN...

A BUDAHEGYVIDÉKI TEMPLOM OLTÁRTERE